

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego M. M.
po rozpoznaniu
w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 21 lutego 2024 r.
wniosku skazanego
o wznowienie postępowania
zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt II AKa 367/12,
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt VIII K 342/08,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku, wobec jego oczywistej
bezzasadności.

UZASADNIENIE

Pismami z dnia 8 stycznia 2024 r. (k. 2 i nast. akt SN) oraz z dnia 30 stycznia 2024 r. (k. 55 i nast. akt SN) skazany M. M. (poprzednie nazwisko – Z. B.– k. 237 akt II KO 118/21 SN) złożył wniosek o wznowienie postępowania, żądając także

przydzielenia mu adwokata z urzędu, a także zwolnienia go od uiszczenia opłaty od wniosku. W obu tych pismach domagał się wznowienia postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 lutego 2013 r., w sprawie sygn. akt II AKa 367/12 oraz, poprzedzającego go, wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2012 r., w sprawie sygn. akt VIII K 342/08, wskazując na szereg okoliczności, które w jego ocenie stanowią o podstawie wznowienia. Te okoliczności (skrótowo je przedstawiając – uw. SN), to: naruszenie przepisów art. 440 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w związku ze skazaniem za czyn w pkt IV (posiadania amunicji) pomimo braku kompletnej wypowiedzi biegłego w tej sprawie, naruszenie art. 434 § 1 k.p.k., wprowadzenie do sprawy dowodów z naruszeniem prawa (relacja jego brata złożona bez obecności adwokata i pod przymusem), nie branie udziału w wizji lokalnej jego adwokata, obraza art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zakresie analizy prawnej i dopuszczenia dowodów nieprawdziwych, dotyczących także opinii psychologa oraz prowadzonego w tym zakresie postępowania w sprawie [...], obrazy art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. poprzez niepouczenie go o prawach i prowadzonego w tym zakresie postępowania w sprawie [...]1 oraz zażalenia w sprawie II Kp 20/15, istnienia ekspertyzy do możliwości przejazdu, a ponadto, braku bezstronności sądu i uznania niepełnej opinii biegłego, brak możliwości zadawania pytań świadkowi incognito, wadliwe ustalenia stanu faktycznego, przekroczenie w rozprawach terminów 35 dni na przerwy w rozprawie, naruszeniu zasady in dubio pro reo, zlekceważenia licznych orzeczeń Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego jako oczywiście bezzasadny podlegał odmowie przyjęcia. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. obliguje sąd wznowieniowy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie, który nie jest złożony przez osobę wymienioną w art. 545 § 2 k.p.k., jeśli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Tak jest w przypadku wniosków złożonych obecnie przez skazanego – okoliczności, na których oparł on swoje pisma były już przedmiotem postępowania w sprawach zawisłych przed Sądem Najwyższym. W sprawie II KO 15/15 skazany wskazywał także na liczne

błędy w zakresie postępowania dowodowego, które miały zaistnieć w toku postępowania karnego w tej sprawie, w tym m.in. sfalszowanie opinii psychologicznej, sfalszowanie wizji lokalnej, popełnienie przestępstwa przez policjantów, a wyznaczony do analizy podstaw do wznowienia postępowania wyznaczony z urzędu adwokat nie stwierdził podstaw do sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania (k. 47 – 57). W konsekwencji w tej sprawie odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania (k. 119-120), a badanie z urzędu okoliczności wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k. nie potwierdziło wniosków skazanego, aby okoliczności podniesione przez niego w pismach miały postać skutkującą koniecznością wznowienia postępowania z urzędu (por. postanowienie SN z dnia 21 stycznia 2016 r., II KO 15/15 – k. 167 i nast. akt SN). W kolejnym postępowaniu prowadzonym w Sądzie Najwyższym (sprawa II KO 16/17) wniosek o wznowienie sporządził adwokat – obrońca z urzędu skazanego. Wniosek w tej sprawie został oparty m.in. o dane z eksperymentu przeprowadzonego w dniu 8.07.2017 r., a także zmianę wersji zdarzenia przedstawioną przez brata skazanego – P. B. oraz zeznania złożone w sprawie przez innych świadków. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2018 r. wniosek obrońcy oddalono. Kolejne postępowanie zostało zainicjowane przez skazanego w roku 2019. W sprawie II KO 5/19 liczne wnioski skazanego co do nieprawidłowości postępowania, błędów w tym postępowaniu, podlegały analizie – w kontekście istnienia podstaw do sporządzenia i złożenia wniosku o wznowienie postępowania – przez kolejnego obrońcę z urzędu. Pismem z dnia 16 sierpnia 2021 r. obrońca skazanego nie stwierdził podstaw do wznowienia postępowania w tej sprawie (k. 258 akt II KO 5/19), a końcowo, postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2021 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania (k. 228-269). Już w listopadzie 2021 r. skazany wniósł kolejny osobisty wniosek o wznowienie postępowania. Sprawa ta została zarejestrowana pod sygnaturą II KO 118/21. W obszernym 35 stronicowym wniosku opisał on błędy popełnione – jego zdaniem – w rozpoznaniu sprawy, a okoliczności w piśmie tym wskazane są w istocie zbieżne i tożsame, co w obecnie złożonym wniosku o wznowienie postępowania w sprawie II KO 6/24. Dodać trzeba, że w postępowaniu prowadzonym w sprawie II KO 118/21 (po zmianie obrońcy wyznaczonego z

urzędu do oceny istnienia podstaw do sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania) kolejny obrońca wyznaczony z urzędu nie stwierdził podstaw do wznowienia postępowania w oparciu o okoliczności przywołane w pismach procesowych oraz mając na uwadze podstawy ustawowe do wznowienia postępowania (k. 173-176). Z kolei zarządzeniami z dnia 10 lutego 2023 r. (k. 207) nie stwierdzono podstaw do wznowienia postępowania z urzędu oraz odmówiono przyjęcie wniosku o wznowienie postępowania.

Przedstawiona powyżej analiza kolejnych postępowań o wznowienie postępowania wszczynanych przez skazanego dowodzi, że już dwukrotnie Sąd Najwyższy badał istnienie podstaw do wznowienia postępowania z urzędu i takowych podstaw nie dostrzegł. Również te okoliczności, w których obecnie skazany upatruje takich podstaw do wznowienia postępowania były przedmiotem wielokrotnego badania. Bez wątpienia także te okoliczności, które są zawartością obecnie złożonego wniosku o wznowienie postępowania były już przedmiotem oceny obrońców wyznaczonych z urzędu (II KO 15/15; II KO 16/17). W jednej sprawie wniosek o wznowienie został oddalony (II KO 16/17), zaś w kolejnej sprawie, w której skazany podał w istocie tożsame okoliczności co obecnie, wyznaczony z urzędu obrońca nie stwierdził, aby kwalifikowały się one do sporządzenia i złożenia wniosku o wznowienie postępowania (II KO 118/21). Jest więc oczywiste, że okoliczności wskazane obecnie przez skazanego w sprawie II KO 6/24 były już przedmiotem ocen w kontekście istnienia zarówno podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, jak i istnienia podstaw do wznowienia postępowania na wniosek (II KO 15/15; II KO 16/17; II KO 118/21). Konstatacja ta obliuguje więc do wydania postanowienia w oparciu o art. 545 § 3 k.p.k. Już tylko na zakończenie podnieść trzeba, że wszystkie wskazane we wniosku skazanego okoliczności nie mieszczą się w podstawach do wznowienia postępowania, a oceny skazanego, że oba sądy dopuściły się rażących naruszeń prawa i dokonały wadliwych ustaleń faktycznych są li tylko jego oceną (nie potwierdzone przez wyznaczanych obrońców z urzędu), a ich obecna treść nie mieści się w podstawach do wznowienia postępowania.

Z tych wszystkich powodów należało orzec jak w postanowieniu.

[PGW]

[at]

